

сътворението на свѣта и свършва въ 563 г. и е преведена на черковно-славянски едва въ X вѣкъ, нито преводътъ на Манасиевата лѣтопись, иматъ характеръ на вестнични заченки, дори на журналистически опити, защото носятъ изключително историческа отсѣнка. Не е достатъчно да се извадятъ по нѣколко преписи отъ нѣкои лѣтописи или исторически съчинения, за да се причислятъ къмъ вестничнитѣ заченки или опити, тъй като отъ всѣка рѣкописна книга сѣ били правени преписи.

Само Симеоновиятъ рѣкописенъ сборникъ, който съдържа 383 преводни статии съ историческо, философско, реторическо и религиозно съдържание, въ които християнството се издига въ култъ, както и рѣкописнитѣ сборници отъ по-късно време, — въ Търновското царство (1186—1398) — които съдържатъ „наредъ съ откъслечитѣ съ богословско съдържание, многобройни апокрифи, приказки, чудеса, легенди и статии съ свѣтско съдържание“¹⁾, макаръ че религиозниятъ характеръ преобладава и у тѣхъ — може да се смѣтатъ за журналистически опити. Тѣ иматъ разнообразно съдържание, което спомага за извличане на знания, просвѣта, поука; вадятъ се отъ тѣхъ преписи, което допринася за тѣхното по-широко разпространение, но понеже се явяватъ като изолирани случаи, не сѣ могли да оставятъ трайни следи въ развитието на предвестничитѣ на българския журнализмъ.

За разпространение на новини и съобщения си остава, обаче, все пакъ устното предаване.

Презъ второто българско царство, куриери-бързоходи били изпращани по-често, особно при специални случаи, въ провинциалнитѣ крепости-градове. Тогава България била раздѣлена, сѣщо както при първото българско царство, на области, които се наричали жупи. Всѣка област-жупа имала по една крепостъ, нѣщо като окръженъ градъ, където се намирали управители, военачалници, духовници, чиновници. Връзката между тѣзи крепости се подържала, както при Симеона, отъ куриери, които понѣкога твърде бърже разнасяли съобщенията изъ провинцията. Известието за убийството на Ив. Асенъ I отъ Иванко презъ 1195 г. въ Търново се разнесло изъ цѣлата страна непосредствено следъ злодеянието.²⁾

Населението съ живъ интересъ приемало всички новини, които му съобщавали куриери и пѣтници. То ги приемало

¹⁾ Иречекъ: История на българитѣ, стр. 331.

²⁾ „Още презъ сѣщата нощъ Търново билъ заетъ отъ Иванковитѣ привърженици, но преди още да се разсѣмне, по цѣлата страна се разнесла вестта за убийството на Царя“. (Иречекъ: История на българитѣ, стр. 175).